

CESTA K DOKONALOSTI – BOŽÍ LÁSCE

CECIL J. duCILLE

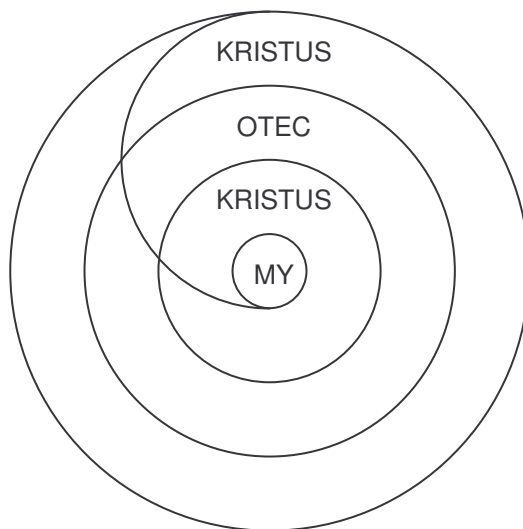
(Hraničná, Jizerské hory, září 2005)

Modlíme se, aby k nám Bůh dnešního večera mluvil. Aby se naplnilo zaslíbení, které říká, že kde se dva nebo tři sejdou v Jeho jménu, On přijde se zvláštním záměrem. Jeho záměr je, aby nám činil dobře. A každý z nás na tomto místě potřebuje, aby pro něj Bůh učinil něco dobrého. Někdo z vás by chtěl mít milion dolarů, někdo by radši nebeské požehnání a někdo chce být dokonalý. Všechny tyto věci jsou nám zaslíbeny a my se jenom divíme, proč nám je Bůh nedává.

Jednou jsem šel za Bohem a řekl jsem: „Bože, proč pro mě nezabiješ ďábla?“ Bůh mi odpověděl: „Kdybych teď zabil ďábla, byl bys na místě mrtev.“ Víte, některé věci, o které Boha žádáme, vlastně ani nechceme. Ale to, co nám dnes Bůh může udělat dobrého, je, že nás sjednotí s Kristem.

Pojďme se podívat do 17. kapitoly Jana, co je to za jednotu, kterou v nás Bůh tvoří. Čteme od 23. verše: „*Já v nich, a ty ve mně...*“ V přirozeném to je nemožné, není to možné. Ale duchovně je to v pořádku. „*Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs mne miloval.*“ Verš 21: „*Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.*“

Uvidíme, jestli se mi to povede nakreslit. „...*aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně...*“ To znamená, že Otec je v Kristu. Aha, tady se nám to komplikuje, protože tu je „*já v tobě*“, tj. Kristus v Otci. Takže vidíme, že Kristus je na dvou místech. Je v Otci a Otec je v Něm. „...*aby i oni v nás jedno byli...*“ – to znamená, že my bychom museli být někde v prostředku.

Takže se tady chystáme trošku nabourat trojici. Pokud totiž věříte v trojici, máte problém, protože Bůh říká, že budeme sedět s Ním a s Ježíšem na trůnu. Takže máte Otce, Ježíše, Ducha svatého a nás, najednou máte čtyři. ☺ Vůbec se nedivím, že ďábel zuří, protože on si myslel, že jeho Bůh učiní velikým v nebi. A najednou vzal Bůh hlínu, uhnětl ji, dechl na ni, a byl tu člověk – a Bůh říká, že tato „věc“ s Ním má sedět na trůnu. To by pochopitelně rozzuřilo každého ďábla. Písmo říká: „*Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej.*“ A potom se píše: „*Pánem jsi ho učinil nad dílem rukou svých...*“ (Ž 8:6-7)

Ukážu vám, dokážu vám, že ďábel zuřil a že to byl důvod, proč spadl z nebe. Podíváte-li se se mnou do 14. kapitoly Izaiáše, je tady jasně napsáno, že ďábel o to měl zájem, ale Bůh se mu to nechystal dát. Izaiáš 14:14: „*Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu.*“ Když jsem si přečetl tento verš, ztratil jsem jakýkoliv respekt, úctu vůči ďáblu. Víte, pokud mě Bůh učinil, měl bych být natolik uznalý, že se Ho nebudu snažit svrhnout, protože to je Bůh, kdo mě učinil. Cokoliv totiž učiníte, máte schopnost zase zničit, rozbít. Jeden ateista řekl, že Bůh není dobrý, protože zničil všechny lidi při potopě. Stejně bychom mohli říct o panu Fordovi, že není dobrý, protože vyrobil auto, a když viděl, že tam jsou věci, které se musí předělat, zase ho rozbil, nechal ho rozmontovat na kusy.

Bůh je svrchovaný, takže tvoří a může i bořit. A my Jej musíme respektovat jako toho, který je svrchovaný a je nade vším. Troufám si říct, že člověk, který je ateista, je blázen. Pokud máte nějaké sousedy, o kterých víte, že jsou ateisté, řekněte jim, že Cecil říká, že jsou blázni. Je to biblické, říkám to na základě Bible, protože Bible říká: „*Říká blázen v srdci svém: Není Boha.*“ (Ž 53:2) Tento Bůh, který nás stvořil v nejnižším stavu, zcela jistě musí mít plán, když říká, že budeme sedět na výsostech, že budeme vládnout s Ním na Jeho trůnu. Od chvíle, kdy jsem zjistil, že Bůh má plán, jsem si jistý, že chci být součástí toho plánu. Protože když Bůh stvoří, je i schopen zničit. Já nechci, aby mě zničil, a proto chci porozumět plánu, který má.

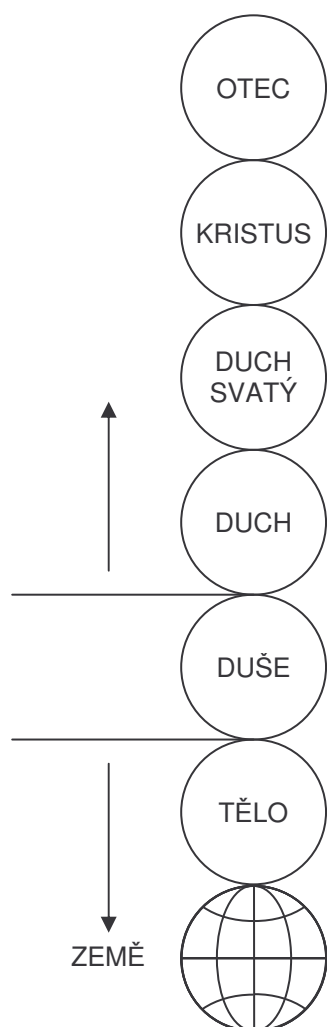
Dnešního večera si o tom plánu povíme. Učinil nás nižšími než anděly. Jeden verš nás nazývá nejvyšším prachem.¹ Existuje nejnižší půda, vyšší půda a potom máte nejvyšší půdu, nejvyšší prach. Víte, každé

---

¹ Přísloví 8:26 – „Dokud byl ještě zemi neučinil, ani pole, ani nejvyšší část prachu zemského.“ (srov. Genesis 2:7)

slovo v Bibli, zhruba řečeno, má tři rozměry. My jsme na nejnižší rovině Božího stvoření. Jinými slovy jsme nejvyšší z toho nejnižšího. Někteří lidé řeknou jenom „my jsme ti nejvyšší“, a už nedodají „nejvyšší z toho nejnižšího“. A tak to, co je nám realitou, to, co si myslíme, že je realita, vskutku žádnou realitou není. Protože Písmo říká, že to, co se nám zdá reálné, bylo učiněno skrze to, co není vidět. Takže realita je někde nad námi a nemůžeme ji vidět. A potom nás Bůh spojil jakousi vazbou s realitou.

Učinil nás ze tří částí a spojil nás s realitou. Jsme tedy duše. Kdo už jste viděl svou duši? Duše není vidět, ale můžeme ji cítit. Dále máme tělo. Tělo se dotýká té nejnižší roviny, je spojené s nejnižší oblastí – se zemí. Takže tělo je v přímém spojení se zemí. Duše je na trošičku vyšší

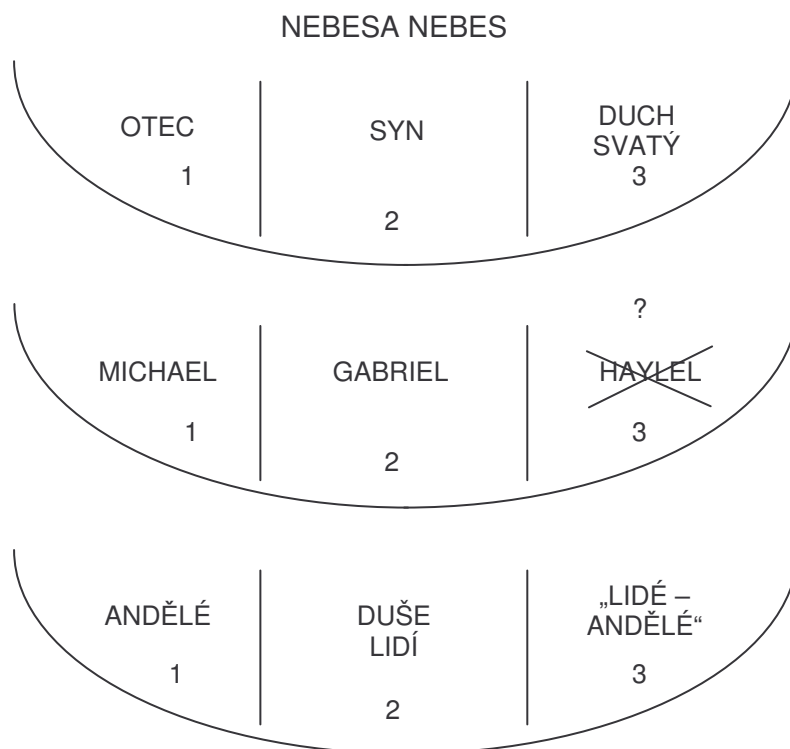

frekvenci, na té vyšší rovině. A duch je ještě výš. Pak se dostáváme do Boží oblasti, kde je Duch svatý a Kristus, a nahoře nad tím vším je Otec. Smyslem celého toho řetězce je vytáhnout nás nahoru. Ale svět nás stahuje dolů. Takže máme tah shora, který se nás snaží táhnout nahoru, a zdola působí tah, který nás táhne dolů. A je to duše, která je tahána nahoru i dolů.

Boží plán je vytáhnout nás co nejvýše, až do nejvyššího nebe. Jsou tři roviny nebe, tři oblasti nebe. To vrchní je nazýváno nebesa nebes. Ale Bůh je všude, ve všech oblastech, protože Bůh je všudypřítomný. Proto Písmo říká, že nebesa nebes ho nemohou obsáhnout (2 Par 2:6). (Víte, kdybych se zastavil a po každé citoval celý verš, nikam bychom se nedostali. Proto verše jen uvádím a pak si je musíte dohledat.) Takže v těch nebesích nebes přebývá Otec, Syn a Duch svatý. Jsou tam tři v jednom. Jednou jsem chtěl, aby mi Bůh vysvětlil trojici. A Bůh řekl: „Trojici vidíš na sobě. Jsi duch, duše a tělo.“ Tělo

musí být vedeno duší, duše musí být vedena duchem a duch musí být vedený Bohem.

Ve druhém nebi jsou různí duchové. Ti duchové mají tři řády, jsou takto seřazení: na prvním místě je Michael, potom Gabriel a třetí místo zůstává prázdné. Respektive nevíme, kdo tam je. Víme, že tam byl Heylel, který odsud vypadl, ale nevíme, kdo ho nahradil. Michael znamená „Jako Bůh“, Gabriel je „Posel Boží“. Heylel byl „Cherub zastíňující“, duch, který skrze chválu zastíňoval všechny věci.

Ve třetím nebi máme andělské bytosti, které Bůh stvořil jako služebné duchy k uskutečnění svých záměrů – anděly jako takové, dále lidi, řekněme lidské duše, a potom lidi – anděly². A to třetí nebe, kde se nacházejí duchovní bytosti jako andělé a lidské duše, chce Bůh pozdvihnout nahoru do nejvyššího nebe, aby mohli spolu s Ním sedět na trůnu.

Možná se zeptáte, kde je tedy nebe? Kde myslíte, že je nebe, kde se nachází? Na nějaké planetě? Možná na Jupiteru, protože říkají, že Jupiter je tak velký, že by zaplnil mezeru mezi Zemí a Sluncem. Má průměr nějakých sto šedesát miliónů kilometrů, devadesát miliónů mil. Ještě o něco víc. Je dobře, že tady máme děti, které nám připomenou, že to není devadesát miliónů mil, ale třiadevadesát miliónů mil. ☺ Někdy si říkáte,

² Jedná se o lidi, kteří si s sebou vzali své tělo, jako např. Mojžíš, Eliáš, a ti, kteří byli vzkříšeni s Ježíšem.

k čemu Bůh stvořil všechny ty věci, co tam poletují? Boží slovo říká, že všechny věci byly stvořeny pro nás, k nějakému účelu. Proto věřím, že budeme vládnout, panovat nad těmi místy. Možná jeden bratr bude mít Jupiter, další sestra bude mít třeba jinou planetu, jinou hvězdu. Ale nejdřív Bůh napraví tuto planetu. A víte, miminka, která tady máme, budou už vyrůstat ve světě, kde si budou hrát s hady a budou mít opravdického tygra, lva, už žádné plyšáky. Už nebudou mít plyšáky. Je to pravda. Píše se, že lev bude ležet s beránkem a že dítě si bude hrát s baziliškem, s hadem (Iz 11:6 a 8). Půjďte nakupovat do samoobsluhy a necháte venku dítě a hada, aby ho pohlídal. To říká Bible, Boží slovo. Bůh nás pozdvihne z té přízemní roviny vysoko, vysoko až nahoru. Píše se, že tělo a krev nemohou zdědit věčný život (1Kor 15:50). To znamená, že ve vašem těle se stane něco velmi radikálního, než se budete schopni dostat do těch míst nahoru. A já vám chci říct, jak se tam dostaneme. Bůh má plán.

Za prvé nebe není místo, tak jak si nějaké místo představujeme. Dnes večer jsme v Čechách? V České republice. Ale chci vám říct, že nebe není v Čechách. Rozumíte tomu? Pokud se snažíte najít nebe na mapě, nenajdete ho. To bych chtěl zdůraznit, protože jsou někteří bratři, kteří říkají, že odlétáme na nějakou planetu, zatímco Bůh to tady všechno spálí a zničí, a pak se vrátíme a budeme vládnout s Kristem nad tím popelem. Pravda však je, že musíme povstat z této frekvence, z toho, kde jsme, na vyšší frekvenci, kde se nebe nachází. Když byl Ježíš vzkříšen a vstal z hrobu, přicházel přímo z pekla. Roušky, ve kterých byl zabalen, byly úhledně složeny v hrobě, ale On byl oblečený. Byl oblečen v Boží slávu. A kterýkoliv oblek nebo oblečení by si vymyslel – jen by na ně pomyslel, a měl by je na sobě. To znamená, že je jakási podstata, která je v nebesích, která vytváří všechno ostatní. A tak říkal Marii: „Ještě se mě nedotýkej, ještě jsem nevystoupil k Otci.“ Víte, jakýmsi způsobem na Něm ještě zůstávala negativní frekvence pekla. Kdyby se Ho Marie dotkla, bylo by to jako se vzkládáním rukou. Přešlo by to přímo na ni.

Máte to porozumění, že když kladete ruce jeden na druhého, funguje to jako most a dochází při tom k předávání energie? Když se vás Bůh dotkne a spočívá na vás Boží moc a jdete a vložíte ruku třeba na nějakou sestru, tak se Bůh skrze to natáhne a může se jí dotknout. Ta moc na ni přejde a uvolní se právě ve věci, kterou chcete, aby pro ni Bůh udělal. Řeknu vám jednu zkušenost. Před mnoha a mnoha lety jsem byl ve West Palm Beach na Floridě, určitě dřív, než se někteří z vás narodili. Na tom shromáždění bylo veliké pomazání. Pamatuji si jednoho bratra, vidím to

jako dnes, jak ke mně zezadu přiběhl a vložil mi ruce na hlavu. Mnoho dní poté mě bolela hlava, nemohl jsem se toho zbavit. Žena v zástupu, která se dotkla Ježíšova roucha, a přešla na ni energie, tento princip pochopila. To, co jí leželo na srdci, přijala skrze víru. Nebylo to tak, že by jí to Pán poslal, vzala si to sama. On se k ní obrátil a řekl: „*Dcero, víra tvá tě uzdravila.*“ (Mt 9:22) Vzala si to, co od Něj potřebovala, skrze víru, skrze to, že v Něj věřila. A tak náš první stupínek na cestě do nebe je víra.

Pojďme si to ověřit. Podíváme se do 1. kapitoly 2. Petrovy, verše 1, 4 a 5: „*Šimon Petre, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteříž spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a spasitele Jezukrista. Pročť veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastní učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech. Na to tedy samo všecku snažnost vynaložíte, přičinějte k víře své ctnost...*“ Víra je základ, ta nejdůležitější, první věc, která je člověku dána. Držte si tam prst a podívejme se ještě, jak je víra popisována v 11. kapitole Židům, v 1. verši: „*Víra pak jest nadějných věcí podstata a důvod (neboli důkaz) neviditelných.*“ Víra je podstatou všeho, čeho se nadějeme, a není jenom podstatou, ale je i důkazem. Každý dělník ví, že potřebuje nějaký materiál, nějakou podstatu, něco, s čím by pracoval. A člověk, který chce šplhat po vysokých místech s Bohem, musí věřit ve svoje vybavení. Pokud jste dnešního večera na shromáždění jenom proto, abyste tady byli, a nepřikládáte víru tomu, co tady říkáme nebo děláme, přicházíte nejméně o tři čtvrtiny z celého Božího plánu. Musíte věřit, že v nebeské oblasti nad námi je nadpřirozená podstata, která dokáže stvořit všechno, co potřebujeme, o co si řekneme, po čem toužíme.

Viděl jsem, jak skrze víru byly na místě stvořeny části lidského těla. Je to jakýsi závdavek nebo dar, který vám Bůh dává zdarma. Víte, v jednu chvíli na jistém shromáždění jsem měl strach a byl jsem ve stresu, nevěděl jsem, co mám dělat. Ale Bůh mi zašeptal do ucha a v příštím okamžiku jsem byl plný víry a plný jistoty. Byl tam chlapec, který neměl od narození jazyk, a Bůh mu jazyk na místě na tom shromáždění stvořil jenom proto, že mi pošeptal do ucha, že to učiní. Byl jsem stejně šokovaný a překvapený jako ti lidé na shromáždění, kteří si mysleli, že jsem to učinil já. Přitom jsem byl stejně užaslý jako oni. Víte, když přišla ta žena se svým synem a řekla mi, že ho chce uzdravit, v první chvíli jsem si myslel, že mě chce ponížit. Nevěřil jsem, že by to šlo vyřešit. Vteřinu poté jsem byl v naprostém klidu a přikázal jsem chlapci, aby mluvil. Co se stalo mezi tím okamžikem, kdy jsem se bál, a tím okamžikem, kdy

jsem měl víru? Slyšel jsem něco, co mě pozdvihlo z přirozeného do nadpřirozeného. Takže víra je věřit v nadpřirozené. Halelujah. Amen.

Víte, když se poraníte, něco se vám stane, máte nějaké zranění a řeknete si: „Ó, můžu z toho umřít,“ v tu chvíli si zlořečíte a odsuzujete se. Místo toho povstaňte a řekněte: „Budu uzdraven, budu zdravý.“ Jednou jsem svařoval nějakou trubku. Potřeboval jsem to rozžhavené železo zmáčknout. Asi jsem přemýšlel nad něčím jiným, a tak jsem to zamáčkkl palcem. Pochopitelně jsem se spálil, břicho palce jsem měl na škvarek, úplně černé. Vtom ve mně povstala Boží síla, popadl jsem ten palec a říkám: „Neucítím to, nebude mě to bolet.“ Běžel jsem domů, abych Mavis ukázal, jak mám spálený palec, a přitom nic necítím, nebolí mě to. Ale když jsem jí palec ukázal, koukám, že už vůbec není spálený. Cítil jsem se trochu trapně, že už není spálený, že jí nemám co ukázat.

Bratři, začněte trénovat, procvičovat svoji mysl, abyste věřili v nadpřirozené. Protože přirozené bylo učiněné nadpřirozeným. Nic z toho, co tady vidíme okolo sebe, není realita. Dívám se tamhle na Jirku. Ale pokud si myslíte, že vidím Jirku, pletete se. Vůbec ho nevidím. Usmívá se na mě, ale já nevím, jestli uvnitř nepláče. (Určitě se i vevnitř směje.) Jinými slovy, věci, které vidíme, nejsou skutečné. Duše a duch ve vás, to je realita, kterou nemůžu přirozenýma očima vidět. Zdržuji se tady u toho, protože chci, abyste tomu opravdu porozuměli. Vždycky, když se dostanete do problému, natáhněte se ven z té přirozené situace a držte se něčeho, co nemůžete vidět, něčeho nemožného, a to vás vytáhne.

Bůh říká, abyste potom ke své víře přidali ctnost (2Pt 1:5). Stoupáte po žebříku a další příčka, která následuje po víře, je ctnost. Většina lidí padne už na tom prvním stupínku. Pokud si například přejete auto, pěkné auto, které vás odveze tam, kam chcete, a máte na to víru, nesmí to být o tom, že potřebujete auto, abyste uspokojili svoji padlou přirozenost. Místo toho, abyste přidali k víře ctnost, přidáváte k víře marnost. Ctnost je totiž zbožný záměr. Viděl jsem mnoho kazatelů, jak padli, protože se jim nedostávalo ctnosti. Vzali Boží dobrotu, kterou na ně Bůh vylil, a použili ji k tomu, aby vynikli ve světě.

Dále říká: „K ctnosti přidejte poznání.“ Poznání bez ctnosti je mrtvé. Dejte poznání člověku, který nemá žádnou ctnost, a vyrobí, stvoří veliký zmatek. Když Adam a Eva byli v zahradě, Bůh jim řekl, „Jsou tady dva stromy. Z tohoto jezte, k tomuto se nepřibližujte.“ Satan, který neměl žádnou ctnost, přišel k ženě a vnukl jí myšlenku, že se stane takovou, jako je Bůh. Že bude znát dobré a zlé. Bratři, vyučujte svoje děti dobré,

a nesnažte se, aby poznali zlé. Víte proč? Když znáte zlé a nemáte schopnost se mu vzepřít, stanete se zlými. Když znáte zlé, musíte zároveň to zlé nenávidět. A to je ctnost. Víte, poznání, kterého se člověku dostalo skrze strom poznání dobrého a zlého, nám přineslo smrt, je nám záhubou. Nevím, kdo dal člověku poznání o tom, jak fungují atomy. Ale toto poznání má schopnost zahubit celé lidstvo. Lidská převrácenost se chopila poznání a učinila z něj příšeru. Ale pokud máte Boží poznání a ctnost, vyzvedává a přibližuje vás to k nebeskému království. Takže oni jedli ze stromu poznání dobrého a zlého a neměli žádnou moc k činění dobrého, a tak upadli do zlého. Víte, když padnete do zlého, stanete se otroky zlého.

Co je psáno dál, co máme přidat ke svému poznání? Zdrženlivost. (2Pt 1:6) Jsme na cestě do Božího království, spějeme k dokonalosti. Jsme velmi dobře založení ve víře. Získali jsme od Boha určité Boží ctnosti, zbožné ctnosti. A to v nás vypůsobilo, že nenávidíme hřích a milujeme spravedlnost. K tomu všemu jsme získali nějaké poznání. A když máme poznání, postupujeme dále – ke zdrženlivosti. Co je to zdrženlivost? Víte, kdybych chtěl vysvětlit zdrženlivost, mohl bych jenom říct: nebuďte opilí. Nebuďte opilí poznáním. Nepřehánějte nic. Nic nepřehánějte. Buďte prostě ve všech věcech zdrženliví. Trošku tou zdrženlivostí procházím stručně, protože jsem se ještě nedostal k vlastnímu kázání. Ke zdrženlivosti přidám trpělivost, budu trpělivý. Trpělivost je schopnost čekat, když všechno ostatní vám říká, abyste pospíchali. Pěkně se povídá o tom, že máme čekat, ale když stojíme v mraveništi, najednou se to čekání stává složitějším. ☺

Co je tam dál? Zbožnost. Víte, můžete mít všechno, co jsme si tady řekli, a ještě pořád nebýt zbožní. Už jste někdy viděli někoho, jak má víru, ctnost, trpělivost, poznání, a nemá zbožnost, není zbožný? Nevím, jaké slovo máte přesně v češtině, ale význam toho anglického slova je „být jako Bůh, být Bohu podobný“.

Dále říká, abychom ke zbožnosti přidali něco, co, zdá se, přirozeně máme: bratrstva milování (2Pt 1:7). Pojdme se trošičku podívat na to milování bratrstva. V řečtině je tam „filantrópeo“, což znamená láska k rodině, láska mezi bratry. Je to láska k přátelům, láska k dětem, láska k manželce. To znamená láska k příjemným lidem. Víte, bratrská láska je něco, co dobře známe. Bůh nám tuto lásku dal proto, abychom měli jakýsi závdavek a pochopení toho, co je Jeho láska. Ženy vědí, co to je milovat své děti. Já jsem pochopil, že ženy mají určité cítění nebo emoce, které

muži nemají. Je to tak, sestry? Je to tak? Jsem rád, že jste neodpověděly, protože bych se vás zeptal, jak to víte. ☺ Víte, Bible to popisuje jako slitování, jako střeva milosrdenství. V Žalmu 103:13 se píše: „*Jakož se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí.*“ Někdy si říkáme, proč tam není napsáno „jako se slitovává matka nad dětmi“. Bůh však mluví o silnějším slitování, kdy se nad dětmi slitovává otec. Ale ženy v sobě mají zvláštní cit vůči svým malým dětem. A tak nezávisle na tom, jak zlým se dítě může stát, když dospěje, žena by nikdy neřekla: „Je vinen, popravte ho.“ Bůh v tomto verši použil hebrejské slovíčko „raham“, které znamená „lůno“. Mluví to o tom, že duše ženy je silně svázána s dítětem, které nosí. A to nás přivádí na samou hranici bratrské lásky.

Všiml jsem si, že ženy trošičku tápou a neví, jaké je jejich povolání v Bohu, co vlastně mají dělat. Když se v Americe podívám na některé křesťanské pořady v televizi, vidím občas ženy, které jsou kazatelky. Dělalí práci muže, ale nejsou moc dobrými muži. Žena, která projevuje mužské, chlapské vlastnosti, nikdy není moc dobrým chlapem. A zároveň se stává horší ženou. Takže přichází o svou ženskost a není ani dobrým mužem. Ale podívejme se na „raham“, na lůno Boží církve. Mluví o duševní části, o duši církve. Víte, ženy by měly vědět, kdo je kde nemocný. Měly by vědět o každém slabém bratru, který pokulhává nebo klopýtá. Měly by vědět, jak se modlit a postit a přinést do církve vysvobození. Jednou nám Bůh řekl, že žena káže skrze skutky. Skrze to, že něco učiní. A musím říct, že tato část církve je velmi slabá, když přijde na péči o Tělo Kristovo. Víte, Bůh to zařídil tak, že se děti rodí jako maličká miminka, proto aby vyučil ženy, jak pečovat o maličké, o potřebné. Když se totiž naučíte starat o maličké děti, budete vědět, jak se starat o Boží děti. A toto je část církve, které se zatím tolik nedaří.

Bratrská láska je tedy láska, která nás sbližuje jako lidi. Tato láska však sama o sobě Boha netěší. Proto říká: „K bratrské lásce přidejte Boží lásku.“ Když víte, jak jednat s malými dětmi, když jako otec víte, jak máte mít slitování nad svými dětmi, tehdy můžete být starší. Bůh říká, že když chcete být staršími, musíte vychovávat děti. Protože děti jsou vaším výcvikem. Svobodní mladíci nemohou být starší, protože nevychovali děti. Kdyby chtěli být staršími, museli by nějaké děti adoptovat. A ty děti je naučí, jací mají být starší.

Kdysi mě pobavilo, když se mi jeden z mých synů zakousl do pusy, vzal moje rty jako housku a skousl. Já jsem s ním laškoval, mazlil se

s ním, a netušil jsem, že mě kousne. Víte, na určité okamžiky nikdy nezapomenete. Mnohokrát jsem mu to připomněl: „Pamatuješ, jak jsi mě kousl do rtu?“ Díky Bohu jsem ho nikam neodhodil ani jsem mu nedal výprask. Viděl, jak mě to bolí, a pustil mě. Chvála Bohu.

Takže „agapé“ je láska „fileó“ proměněná k Božímu obrazu. Jinými slovy nejvyšší lásku, kterou Bůh má, nazývá „agapé“. Dovolte mi, abych ji trošičku porovnal s láskou „fileó“. Proč se tolik staráte o dítě? Řekněme, že bych se zeptal matky nebo otce, proč se tak stará o dítě. Neexistuje pro to žádné vysvětlení. Neděláte to proto, že doufáte, že až dítě vyrostne, bude se starat o vás. Neděláte to proto, že když budete mít hodně dětí, budou pro vás pracovat, a vy zbohatnete. Staráte se o dítě, protože je vaše. Chcete to dělat. Tím Bůh říká, že v lásce „agapé“ nejsou žádné postranní úmysly. Milujete bratry, protože jsou to děti vašeho Otce. Milujete je, protože jsou součástí vás a protože jsou součástí Ježíše. Taková láska nemá hranice. Nezůstává místo pro to, abych řekl: „Udělal jsem pro tebe to a to, z toho a toho důvodu. Půjčil jsem ti peníze a teď to chci všechno vrátit.“ Protože v tom není láska. Může v tom být dobrý obchodní záměr. Vložili jste do nich určitou sumu, starali jste se o ně tak a tak dlouho a chcete z toho něco mít. Boží láska nám není vlastní. Musíte se k ní vyšplhat. Musíte se v Boží lásce cvičit.

Bůh chce, aby Jeho lid byl jedno, a jediný způsob, jak můžeme být jedno, je v Jeho lásce. Říká: „*Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého.*“ (Jan 13:34) Pojdme se podívat ještě na jednu věc do 1. epištoly Jana, do 3. kapitoly, 1. verše. Všechna tato slova znáte nazpaměť. „*Pohledte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho nezná.*“ Pokud jste Boží synové a chodíte v lásce, jste pro svět cizinci. Mnozí lidé vám řeknou: „Ty jsi ale blázen, vždyť ten mladík ti provedl tolik a tolik věcí, a přesto se k němu znova natahuješ, abys mu pomohl a posilnil ho.“ Autor epištoly, Jan, který byl Kristu nejbližší, se ptá: „Jaká je to láska?“ Víte, my jsme Boha nemilovali, my jsme Ho nenáviděli. Nenáviděli jsme Boha pro věci, které jsme činili. Nenáviděli jsme Boha pro přátele, pro věci, které jsme milovali. A zatímco jsme Ho nenáviděli, On plánoval, jak nás uchopí ve své lásce.

Boží slovo říká, že se stáváte služebníkem každého ducha, kterému se podřídíte jako služebník (Řím 6:16). A my jsme se podřizovali ďáblu, byli jsme jeho služebníci. Když se podíváte na propletenec, jakým způsobem byla naše duše propojena se satanskými silami, bylo naprosto

nemožné v přirozeném, a dokonce i v duchovním, abychom byli uvolněni a abychom byli očištěni. A právě tady Bůh poráží d'ábla. Přesně v tomto bodu se d'ábel stává hlupákem. Měl vědět, že Bůh má nějaký záměr.

Víte, bratři, pokud jednáte s Bohem, měli byste vědět, že Bůh má plán, jak vás vytáhnout nahoru. Nezávisí na tom, jak jste daleko, jak moc jste mimo. Bůh má plán, jak vás dostihnout. Víte o tom, že Bůh má plán a schopnost zachytit každého člověka? V životě každého z vás je určitý okamžik, kdy jste, řekněme, nejzranitelnější, a právě v tom okamžiku se Bůh s vámi chystá setkat. Tentýž Jan říká, že On je tím světlem, které přichází do světa, aby osvěcovalo každého člověka (Jan 1:9). Víte, někdo se narodí a řekne se, že je muslim. Jiný se narodí a prohlásí o něm, že je hinduista. A na dalšího je činěn nárok, že má být katolík. Bůh se tomu směje. Nezávisle na tom, co jste, Bůh má plán se s vámi potkat v okamžiku, kdy jste nejslabší. Jako tomu bylo se zlodějem na kříži. Víte, byl to rebel, který chtěl bojovat a vraždit. Přepadávali lidi v noci, kradli a vraždili a on byl chycen. Bůh pro něj měl plán. Bůh měl plán, jak ho dostihnout, a připravil, že se potká s Ježíšem takovým způsobem, ze kterého se nevyvlíkně. Jak by se vám líbilo potkat se s Ježíšem, kdybyste byli přibiti ke kříži? A právě tehdy přišel v jeho životě okamžik pravdy. Znam spoustu takových lidí. Bůh se s vámi musí někde potkat, dokud jste naživu. Má s vámi naplánovanou schůzku, má plán a způsob, jak se s vámi setkat a dát vám příležitost, abyste Ho přijali jako svého Spasitele. Člověk může jít do pekla jedině tehdy, když odmítne Boha. Do každého lidského života dal Bůh příležitost, jak se s Ním setkat.

Znam člověka, který nenáviděl Boha, nenáviděl Boží lid. Jednoho dne dostal zápal plic a upadl do bezvědomí. Lékaři ho vyšetřili a prohlásili, že je mrtev. Později vydal svědectví, že potkal Ježíše. Viděl, jak se k němu přibližuje světlo. Řekl, že ve chvíli, kdy k němu přistoupil Ježíš, se mu v jediném okamžiku před očima promítl celý život. Velmi výkonný počítač. Představte si výkonný počítač, do kterého vložíte knihu, třeba Bibli, a on udělá „blik“ a celé to v okamžiku projde. Víte, nejvýkonnější počítač, který byl kdy sestaven, je lidská mysl. Lidská mysl dokáže projít celé věky během jediné milivteřiny. Tento člověk prošel celý svůj život během několika vteřin. A řekl Ježíši: „Zasloužím si peklo.“ Ježíš mu řekl: „Já tě nesoudím.“ Ježíš mu ukázal peklo, všechnu smrt, ukázal mu jeho stav a potom mu řekl: „Můžeš jít zpátky do těla, protože jsi zemřel předčasně.“ Znam jednoho člověka, který s námi kázal toto slovo, respektive věřil tomuto slovu, ale předtím na tom byl tak bídne, že se jednoho dne rozhodl, že se zabije. Přišel k plynovému sporáku, pustil

hořáky a naklonil se nad troubu. Cítil, jak mu tělo tuhne, a potom spadl na podlahu. Říkal, že ve chvíli, kdy dopadl na podlahu, uviděl Ježíše, jak stojí nad ním. A tak činil pokání ze všech svých hříchů a řekl: „Bože, je mi to tak líto. Kdybys mi dal další šanci, budu Ti sloužit. Dej mi ještě jednu šanci.“ Nemohl se hnout, ale když poprosil Ježíše, dostal sílu nějak se v tom ztuhlém těle vzpřímit. Měl tak ztuhlé ruce, že nebyl schopný vypnout plyn. Podařilo se mu doplazít se k oknu a vyklonil se, jako by napůl vypadl, a visel z okna ven. Podařilo se ho oživit a stal se křesťanem.

Včera večer jsem řekl něco, co chci dneska jasně zopakovat. Nebyla naše chyba, že jsme se narodili jako hříšníci. Bůh na sebe vzal tuto zodpovědnost, a proto musel přijít Ježíš, aby nás spasil. Proto člověk nepůjde do pekla kvůli hříchu, který spáchal, ale půjde do pekla proto, že odmítne Ježíše Krista. Některé hříchy jsou tak těžké, že zapříčiní, že vůči Ježíši zatvrdnete. Bůh říká, že některé hříchy se dějí v těle. Jeden takový hřích je hřích homosexuality. Mění lidské tělo. Znal jsem jednoho člověka, který byl normální, ale postupně se začal měnit. A když jsem s ním pak mluvil, zjistil jsem, že se účastní homosexuality. Změnil se mu hlas z mužského hlasu na ženský, začal mluvit jako žena. A jeho gesta a všechny tyhle věci se proměnily, začal se chovat... – no, jinak. Víte, to je hrozná věc, o čem tady mluvíme. Určití duchové se pojí s určitými hříchy. Ti duchové procházejí zemi a hledají lidská těla, skrze která by mohli projevovat svoji převrácenost. A když se někdo poddá takovému hříchu, ten duch začne působit, používat to tělo, a člověk ztrácí svoji identitu. Můžete se zeptat, jestli může být člověk z takového hříchu vysvobozený. Odpověď zní: ano. Protože Bůh říká: „Požádáte-li o něco v mém jménu, já to učiním.“ (Jan 14:13)

Viděl jsem, že se to stalo. Viděl jsem, jak byl v člověku ten duch napomenut, a člověk byl vysvobozen a vrátil se do normálu. Ale vězte, že duchové se nevzdávají lehce, vracejí se, přicházejí zpátky. Ti duchové musí být posláni do propasti. Jako křesťané máme moc a schopnost svazovat a rozsvazovat. Bůh řekl, že co svážeme na zemi, je svázáno v nebi. A co uvolníme na zemi, uvolníme i v nebi (Mt 16:19). A tak Bůh očekává, že na své cestě k dokonalosti svážeme nějaké duchy a uvolníme, rozvážeme nějaké lidi. Nečekejte, až budete dokonalí, než začnete ničit tyhle duchy. Každého ducha, který přijde a dotkne se vás a vašich dětí, pošlete do propasti. Nemějte nad nimi žádné slitování. Slitování není pro demony. Někdy vám duchové řeknou, abyste nad nimi měli slitování. Říkali: „Ježíši, copak nás pošleš do té propasti předčasně?“ (Mt 8:29-32)

Víte, že Ježíš jim na chvíli povolil, že je poslal do těch prasat? Těm, co měli vepřové k večeři, jsem tím nechtěl nic naznačit. Když jíte vepřové, nejíte ty duchy. Protože ti duchové odešli poté, co prasata utopili.

Vraťme se k tématu. Na naší cestě k dokonalosti nám Bůh dal moc nad mocí našich nepřátel. Bůh nám zaslíbil, že kamkoliv šlápne naše noha, máme to místo nárokovat pro Ježíše.³ Když jsme přišli sem do Čech, musí to místo patřit Bohu. Nežebrejte o to, prostě jen přikažte, aby se toto místo stalo Božím vlastnictvím. Aby se Boží Duch rozlil po celém okolí, aby, až sem lidé přijedou lyžovat, mnozí byli spaseni. Ve skutečnosti tvoří Bůh tuto malou armádu, aby získal celou Českou republiku, a protože Bůh nezná hranice, mluví samozřejmě o celém Československu. Pojdme Boha požádat o celou tuto zemi. Bůh říká: „Když se můj lid, který se nazývá mým jménem, pokoří a budou hledat moji tvář a budou se modlit, uzdravím jejich zemi.“ (2 Par 7:14) Halelujah!

Uzdravím jejich zemi. To je zaslíbení. A víte, co je vaše země? Vaše země je celé místo, kde žijete. Ale je to i místo uvnitř ve vás, kde žijete. Jsou to vaše děti, vaše žena. To je naše země, naše území. Víte, jednou večer jsem se v Tursku, v Čechách, modlil a přišli ke mně nějací duchové a říkali, že jim to místo patří. Já jsem řekl: „Ne, ne, to jste si popletli, my jsme ho zabrali, koupili. My jsme si ho vzali.“ Není to o tom, že si to vezmeme v budoucnosti, ale ve jménu Ježíše Krista, když na to území vstoupíme, patří Jemu. A půjdeme do celé Evropy a do Ruska, nemluvíme jen o Ukrajině, mluvíme o tom celku. Mluvíme o Německu a o dalších místech. Mluvíme o tom, že Bůh musí na tomto místě něco udělat, najednou, rychle, nějaký rychlý řez. Protože antikrist přichází, aby si nárokoval zemi.

Víte, šelma, která vychází z moře, mluví o lidské organizaci, která vychází z mnohých národů. Tělo té šelmy bylo jako leopard, což reprezentuje Francii. Tlma byla jako lví, což mluví o Anglii, která je královstvím. Nohy byly medvědí, což mluví o Rusku. A tak ta šelma z třinácté kapitoly Zjevení hovoří o království šelmy, které povstává v naší době přímo před našima očima. A my v tuto chvíli také povstáváme. Bůh učinil šelmu, ale také učinil člověka, aby šelmu ovládl. Šelmě nebylo dáno pověření, aby převzala Boží stvoření, ale nám to pověření bylo dáno. Řekl: „*Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.*“ (Mat 28:18) „*Protož jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.*“ (Mk 16:15)

---

³ Deuteronomium 11:24 – „Všeliké místo, na kteréž by vstoupila noha vaše, vaše bude; od pouště a od Libánu, a od řeky Eufraten až k moři nejdalšímu bude pomezí vaše.“

Byl jsem si odpoledne na pár minut lehnout. Viděl jsem takového černého býka, který běžel, a lidé před ním utíkali na všechny strany. Rozhodl jsem se, že nikam neuteču. Býk se obrátil proti mně. Když se ke mně přiblížil, stal se z něho člověk. Myslel si, že by se ho každý měl bát, tak přišel a řekl mi: „Tady se posad’!“ Řekl jsem mu: „Neposlechnu tě a neposadím se.“ Popadl židli a hodil mi ji, abych si na ni sedl. Byl jsem za tu židli vděčný, protože jsem si říkal, že to je dobrá zbraň. Byla to taková pěkná pevná kovová židle. Popadl jsem ji a můj útok byl tak vehementní, že jsem vyskočil z postele... Takže jsem si moc neodpočinul. Doufám, že tomu rozumíte tak, že jsme tady proto, abychom nárokovali toto místo pro Ježíše. A pokud nepřítel vyhnal mnohé, nás nevyžene.

Chci vás povzbudit, bratři, protože Boží moc je s vámi. Byla nám nabídnuta Boží dokonalost. A dokonalost je Boží láska. To je ten nejvyšší bod vývoje, kterého může každý křesťan dosáhnout. Dívám se do 1. Janovy epištoly, 3. kapitoly, 14. a 15. verše: „*My víme, že jsme přeneseni ze smrti do života, nebo milujeme bratří. Kdož nemiluje bratra, zůstává v smrti.*“ Pojd’me ještě do 2. Petrovy, do 1. kapitoly, 10. verše, protože jsem řekl, že láska je nejvyšší místo, kam můžeme dojít v našem vývoji. „*Protož raději, bratří, snažujte se povolání a vyvolení své upevňovati; nebo to činíce, nepadnete nikdy. Tak zajisté hojné způsobeno bude vám vjití k věčnému království Pána našeho a spasitele Jezukrista.*“ Bůh vám požehnej.